

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

לפניי כבוד השופטת מירב כפיר

תובע: נתבע שכנגד א.א.

נגד

נתבעות: תובעות שכנגד 1. ר.ש.

2. פלונית

פסק דין

לפניי תביעה ותביעה שכנגד לתשלום פיצויים ללא הוכחת נזק בגין לשון הרע. כמו כן כוללת התביעה שכנגד תביעת נזקים רפואיים בגין עוולת הרשלנות.

בהתחשב בהחלטתי מיום 12/6/18 ובסע' 70(ג1) לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984 ועל מנת לאזן בין פומביות הדיון לבין זכות הנתבעת 2 לפרטיות, יוותרו כל כתבי ביה"ד והפרוטוקולים בתיק זה חסויים ופסה"ד ניתן יהיה לפרסום ביום 15/8/19. כיוון שכך ועל מנת למנוע זיהוי הצדדים לא ייקראו הצדדים בשמותיהם.

רקע עובדתי

1. התובע (להלן לצורך הנוחיות ייקרא כך גם בתביעה שכנגד), והנתבעות (להלן לצורך הנוחיות תיקראנה כך גם בתביעה שכנגד) גרו באותו בניין בבית המשותף.
2. הנתבעות הן מי שפעלו כוועד הבית של הבניין מ-2/15 ועד שלהי שנת 2016.
3. אין מחלוקת כי במהלך השנים הסכים התובע לשלם רק 120 ₪ לחודש כדמי וועד בית וזאת בשל טענתו כי לא ניתן לגבות יותר כספים בהתאם להנחיות האגודה לתרבות הדור.
4. יתר השכנים שילמו דמי וועד בית בסכומים גבוהים יותר בהתאם לדרישות וועד הבית בסך של 160 ₪.
5. באסיפת וועד בית שנערכה ב-10/16 בה הוחלט על החלפת וועד הבית בוועד חדש, סקרו הנתבעות את מצב התשלומים בבניין ודיווחו כי התובע חייב סך של 1,960 ₪.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

6. פרוטוקול האסיפה הועלה על הכתב ונמסר לכל הדיירים בתיבות הדואר. לטענת התובע נתלה הפרוטוקול גם על לוח המודעות של הבניין. (ת/2- להלן: "הפרסום הראשון").
7. ביום 16/10/16 שלח התובע מכתב לכל הדיירים בבניין ובו בירך על מינוי הוועד החדש תוך סקירה שהתייחסה גם לפעילות הנתבעות כוועד בית.
8. ביום 25/10/16 ובתגובה לפרסום הראשון שלח התובע מכתב לנתבעות ובו דרש העתקי חשבוניות ביחס להוצאות בבניין וכן הבהיר כי "היה ותימצא התנהלות לא תקינה שבוצעה בכספי הוועד אפתח בהליכים והכל על פי החוק".
9. ביום 13/11/16 שלח התובע מכתב לנתבעות בו דרש מהן להתנצל בפני דיירי הבניין על הפרסום הראשון וכן לשלם לו פיצוי בסך 35,000 ₪, שאם לא כן יגיש נגדן תביעה.
10. ביום 8/12/16 נתלתה על לוח המודעות של הבניין הודעה נוספת של וועד הבית לפיה הוחלט להעלות את מיסי הוועד ל-180 ₪ וכן דווח בה כי התובע מתבקש להסדיר את חובו בהקדם האפשרי (ת/1- להלן: "הפרסום השני").
11. לאחר האירועים הללו, ב-2/17 מכר התובע את דירתו ועזב את הבניין.

טענות הצדדים:

12. התובע טוען כי שני הפרסומים שנתלו על לוח המודעות בבניין מהווים לשון הרע, שכן הוא שילם את כל חובותיו לוועד הבית בהתאם להנחיות האגודה לתרבות הדיור ואזי הפרסום כי הוא חייב כספים מהווה שקר שנועד לפגוע בו. בגין פרסומים אלה הגיש התביעה בסך של 200,000 ₪.
13. עוד טוען התובע כי התנהלות הנתבעות נגדו גרמה לו לעזוב את הבניין ולמכור את דירתו בהפסד של 170,000 ₪. ובסה"כ טוען התובע כי יש לחייב הנתבעות לשלם לו 370,000 ₪.
14. הנתבעות טוענות כי לא תלו את הפרסום הראשון על לוח המודעות אלא חילקו אותו בתיבות הדואר בלבד, כי הפרסום השני נתלה ע"י הוועד החדש ולא על ידן וכי ממילא לא מדובר בלשון הרע ומכל מקום עומדת להן טענת ההגנה של "אמת דיברתי".
15. הנתבעות הגישו תביעה שכנגד בעילות לשון הרע שנקט התובע נגדן וכן נכללה בתביעה עילת תביעה ברשלנות בשל כך שהתנהלות התובע (כפי שיפורט להלן) גרמה לנתבעת 2 נזקים רפואיים. התביעה שכנגד הועמדה על סך כולל של 130,000 ₪ לצרכי אגרה מבלי לאבחן בין עילות לשון הרע לעילת הרשלנות.
16. כתב התביעה שכנגד נוסח באופן לא ממוקד וע"כ נדרש ב"כ הנתבעות להבהיר את לשון הרע המיוחסת לתובע בכתב התביעה שכנגד. בדיון מיום 12/6/18 הבהיר ב"כ הנתבעות כי הלשון הרע היא כדלקמן:
- א. המילה "שרמוטה" שנכתבה על דלת המעלית יחד עם שמה של הנתבעת 1, לטענתן ע"י התובע.
- ב. המכתב של התובע לכלל הדיירים מיום 16/10/16. עמ' 53-53 לתצהיר הנתבעות.
- ג. המכתב של התובע אליהן מיום 13/11/16. עמ' 56-57 לתצהיר הנתבעות.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

16. התובע טוען כי המכתבים שכתב אינם מהווים לשון הרע, כי לא כתב את המילים המיוחסות לו על המעלית וביחס לנזקים הרפואיים טוען כי לא הוכח כל קשר סיבתי או נזק.
17. לאור האמור יש לבחון השאלות כדלקמן:
 - א. האם פרסום חובותיו של דייר לוועד הבית על לוח המודעות של הבניין מהווה לשון הרע? והאם הנתבעות תלו פרסומים אלה על לוח המודעות של הבניין.
 - ב. האם נגרמו לתובע נזקים ממכירת דירתו? והאם יש לפסוק לו פיצוי כלשהו?
 - ג. האם המכתבים ששלח התובע ב-10/16 וב-11/16 מהווים לשון הרע?
 - ד. האם הוכחה עילת לשון הרע המיוחסת לתובע בכתובת המילה "שרמוטה" עם שמה של הנתבעת 1, על דלת המעלית?
 - ה. האם קיימת לנתבעת 2 עילת תביעת רשלנות כנגד התובע בגין נזקה הרפואיים?

עדויות

18. הצדדים הגישו תצהירים ארוכים להם צורפו נספחים רבים ומבלי להבהיר באופן פרטני הקשר של הנספחים לתצהירים ויוער כבר כעת כי היה בכך, כמו גם בכתבי הטענות הלא ממוקדים שהוגשו ע"י הצדדים, להכביד שלא לצורך.
19. התובע הגיש תצהיר בתמיכה לטענותיו.
20. מטעם הנתבעות הוגשו תצהיריהם של הנתבעת 2 ובעלה.
- בנוסף, הוגשו תצהירים ונחקרו העדים מטעם הנתבעות: רוי"ח כהן, גב' זהבה וגב' הלה שהם שכנים וחברים של הנתבעות. התצהירים היו ברובם מגמתיים ומכל מקום לא היה בהם כדי להועיל ליישוב המחלוקות אלא רק להאריך ולהכביד על ההליך שלא לצורך.
21. כמו כן הוגשה חוות דעת של ד"ר איגור אויפה מה-15/1/18 שבסיכומה נקבע כי האירועים בבניין בחודש 10/16 גרמו לנתבעת 2 נזק רפואי.
22. הנתבעת 1 הגישה תצהיר אולם לא יכלה להתייבב לדיון וע"כ אין בתצהיר כדי להוות ראיה בתיק.
23. עוד יצוין כי מטעמה של נתבעת 2 צורפו מסמכים רפואיים- שלא באמצעות מומחה רפואי ולא ניתן לקבלם כראיה.
- כן צורף מכתב של פסיכולוגית קלינית הגב' רני עובדיה. יובהר כי למרות שבסיום המכתב נכתב כי הפסיכולוגית מצהירה שמדובר בחוות דעת שניתנה לצורך משפט, הרי שמכתב זה לא הוגש כחוות דעת בהתאם לפקודת הראיות שכן בפתח חוות הדעת לא מופיעים פרטי המומחה והשכלתו ועל כן לא ניתן לקבלו כראיה.

דיון והכרעה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

המסגרת המשפטית

24. חוק איסור לשון הרע התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") משקף את האיזון שאותו קבע המחוקק בין זכות היסוד לחופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב.

25. ביהמ"ש הכיר במשקל יתר שיש להקנות לחופש הביטוי בעיקר בעניינים הנוגעים לציבור. בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, מיום 8.2.2012) (להלן: "ערעור אילנה דיין"), צוין לעניין זה בעמוד 45-46:

"בעבר, הסברה הייתה כי אין להעניק לחופש הביטוי מעמד עליון א-פריורי על פני הזכות לשם טוב (ראו ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון 'הארץ' בע"מ, פ"ד לב(3) 337 (1978) (להלן: ד"נ חברת החשמל), בו נדונה תביעתה האזרחית של חברת החשמל בנוגע לפרסומים שהתייחסו אליה ואל המנכ"ל שלה). כבר אז יצא הנשיא (אז השופט) מ' שמגר, בדעת מיעוט, כנגד התפיסה הזו (ראו שם, בעמ' 358-362). עמדתו אומצה בפסיקה מאוחרת יותר שבמסגרתה הכיר בית המשפט הזה בצורך להקנות יתר משקל לחופש הביטוי לעומת הזכות לשם טוב; במיוחד כך מקום שבו מדובר בפרסומים בענייני ציבור או בפרסומים העוסקים באישי ציבור."

26. ככל שיש ספק בשאלה אם הדיבור שבמחלוקת ראוי להגנה - מוטב לטעות לטובת חופש הביטוי. קולעים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בערעור אילנה דיין, בעמודים 42-43:

"כל דיון בחופש הביטוי מחייב התייחסות לשתי שאלות נפרדות: האחת, מה כלול בערך היסוד בדבר חופש הביטוי, ומה נתפס מחוצה לו. בחינה זו באה לתחום את היקף הביטויים, 'המכוסים' על-ידי העיקרון של חופש הביטוי [...] גישתנו לסוגיית ה'כיסוי' היא מרחיבה. חופש הביטוי משתרע על כל ביטוי, בין פוליטי, בין ספרותי, בין מסחרי ובין אחר [...] משניתנה תשובה חיובית לשאלת ה'כיסוי', קמה ומתעוררת שאלה שנייה. עניינה של זו הוא מידת ההגנה ששיטת המשפט נותנת לביטוי. שאלה שנייה זו מניחה, כי עניין לנו עם ביטוי שעקרון חופש הביטוי סוכך עליו. עם זאת, כל שיטת משפט מבקשת לקבוע מגבלות שהדין מטיל על חופש הביטוי. אכן, הכרה בביטוי פלוני כביטוי הנכלל במסגרתו של עקרון חופש הביטוי אין משמעותה, כי הביטוי הוא מוגן בכל הנסיבות. הטעם לכך הוא, שחופש הביטוי אינו הערך היחיד שחברה דמוקרטית מבקשת לקיים. קיימים ערכים נוספים, אשר הכרה בהם מצדיקה הטלת מגבלות והגבלות על חופש הביטוי [...] אכן, הגישה המקובלת בכל שיטות המשפט הינה, כי חופש הביטוי אינו 'מוחלט'. תפיסתנו הינה, כי חופש הביטוי הוא 'יחסי' (עניין יוניברסל, בעמ' 33-34)."

27. אם כן, היקף ההגנה על הביטוי הוא, אפוא, פועל יוצא של ערכים נוספים והוא משתנה בהתאם לנסיבות המקרה ולאופיו של הביטוי. כך, יש לאזן בין חירות הביטוי לבין הזכות לשם טוב.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

28. לאחר שבחנו את היקף זכות היסוד של חופש הביטוי נעבור לבחינת המבחנים בניתוח הטענה בעילת לשון הרע.

29. בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי ואח' (פורסם בנבו, מיום 4.8.08) נקבע בסעיף 17 לפסק הדין:

"מהלך הניתוח של טענת הפגיעה בשם הטוב, המולידה עוולה בנזיקין ומזכה בפיצוי, בנוי מארבעה שלבים. ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק). שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. בשלב שלישי, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית. בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע."

30. ככלל, המבחן המדריך את ביהמ"ש בקובעו האם בפרסום יש משום הוצאת לשון הרע אינו מבחן סובייקטיבי, המבוסס על תחושותיו והרהורי ליבו של התובע, אלא מבחן אובייקטיבי. מבחן זה מבוסס על בדיקת משמעות הביטוי בעיני הקורא הסביר, תוך בחינת מכלול הדברים, ללא ניתוק ביטוי או משפט מהקשרו ותוך עמידה על ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע (ראו: ע"א 1104/00 אפל נ' חסון (פורסם בנבו, מיום 10.1.2002)).

31. וכעת נעבור לבחינת הראיות בהקשר לפרסומים הרלוונטיים תוך בחינת זכויות היסוד המשפיעות עליהן, בהתאם לצורך.

האם הפרסומים ת/1 – ת/2 מהווים לשון הרע

32. הפרסום הראשון מהווה כאמור לעיל פרוטוקול של אסיפת הדיירים מחודש 10/16 ובו נכתב כי התובע חייב כספים לוועד הבית.

33. אין מחלוקת כי הפרסום הראשון הושם בכל תיבות הדואר של השכנים ועם התנהלות זו התובע מסכים וטען כי לו כך היו הדברים לא הייתה מוגשת התביעה.

34. לטענת התובע הפרסום על לוח המודעות של הבניין הופך את הפרוטוקול לפרסום פוגעני שמטרתו להשפילו וע"כ יש בו משום לשון הרע.

35. ראשית יצוין כי התובע לא הוכיח שהפרסום נתלה על לוח המודעות.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

- 1 מדובר בגרסת התובע כנגד גרסתם של הנתבעת 2 ובעלה אשר טענו כי הפרוטוקול הושם בתיבות
2 הדואר בלבד.
- 3 ודוק, חקירתם הנגדית של הנתבעת 2 והעדים מטעמה התרכזה דווקא בתליית הפרסום השני (ת/1),
4 שלגביו אין מחלוקת שנתלה על לוח המודעות, אלא שמי שתלה אותו אינן הנתבעות אלא אחת
5 מחברות הוועד החדש שהחליף אותן, הגב' זהבה.
- 6 בהקשר זה ייאמר כי לא ניתן לקבוע, כפי שביקש ב"כ התובע, כי מחקירתה של גב' זהבה עולה כי
7 גם הפרסום הראשון נתלה על לוח המודעות, שכן מעדותה ניכר שאינה זוכרת דבר פרטני ביחס
8 להתנהלות הצדדים ולא ניתן לקבוע כל ממצא עובדתי בהתבסס על עדות זו.
- 9 די בכך כדי לדחות את תביעת התובע (לשיטתו, שכן ניתן היה לטעון כי גם פרסום הפרוטוקול בתיבות
10 הדואר מהווה פרסום- אולם טענה זו לא נטענה).
- 11 אולם לטעמי, גם אם הייתה מוכחת תליית הפרוטוקול של אסיפת הדיירים על לוח המודעות של
12 הבניין, אין בכך כדי להוות לשון הרע.
- 13 התובע מודה הרי שהוא לא משלם את הסכום הנדרש ע"י הוועד ולטענתו אין מקום לשלם דמי ועד
14 העולים על 20% מההוצאות השוטפות, ובעניינינו סך של 120 ₪ לכל היותר. בשל כך צבר התובע
15 חוב לוועד הבית במשך שנים. אין לקבל עמדה זו של התובע.
- 16 דמי הוועד הם אמנם נגזרת של הוצאות הבניין אולם האמון על קביעת גובהם הוא וועד הבית (כמובן
17 לאחר קיום אסיפה כללית של כל הדיירים).
- 18 לא ייתכן לקבל מצב שבו דייר מחליט שדמי הוועד יקרים מידי או עולם על הגובה הסביר ומחליט
19 לשלם על דעת עצמו סכום נמוך יותר.
- 20 מדוע ששאר הדיירים יישאו בנטל של השלמת העלויות החסרות?
- 21 ככל שדייר סבור שדמי הוועד יקרים מידי, פתוחה בפניו הדרך לקחת חלק פעיל בוועד הבית בניסיון
22 לחסוך בעלויות.
- 23 אמנם לדייר יש הזכות להתנגד לגובה תשלומי וועד הבית אולם עליו להביע עמדתו באסיפת
24 הדיירים. כמו כן אין מניעה שהדייר יפנה לדיירים בביקורת גם במכתבים כפי שפעל התובע, וינסה
25 להשפיע על הוועד בדרכים משפטיות להפחתת דמי וועד הבית ולכך אתייחס בהמשך, אולם כל עוד
26 דמי הוועד נקבעו באסיפת הדיירים עליו לשלם במלואם.
- 27 כיוון שכך, העובדה שהתובע חולק לאורך השנים על גובה דמי וועד הבית, אין בה כדי לגרוע מחובתו
28 לשלם במלואם וכל עוד הוא לא עושה כן, הרי שהוא חייב כספים לוועד הבית וניתן לנקוט נגדו
29 בהליכים שונים.
- 30 לוח המודעות של הבניין הוא המקום הטבעי לפרסום פרוטוקולים של וועד הבית. מדובר במקום
31 שנועד לפרסם את התקשורת שבין הוועד לדיירים. כיוון שכך פרסום פרוטוקול האסיפה ממנו עולה
32 כי התובע חייב כספים לוועד הבית על לוח המודעות של הבניין אין מטרתו להשפיל או לבזות את
33 התובע, אלא לתקשורת שוטפת עם הדיירים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

40. מעבר לצורך ייאמר כי גם לו היה מדובר בפרסום המהווה לשון הרע הרי שקיימת לנתבעות הגנת "אמת דיברתי" בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, שכן אין חולק כי התובע עשה דין לעצמו בהפחתת דמי הוועד ופרסום החוב על לוח המודעות של הבניין יש בו עניין ציבורי לכלל ציבור הדיירים, כך ידעו אודות המאזן של הבניין.
41. נכונים הם הדברים גם לגבי הפרסום השני (ת/1), המהווה הודעה של הוועד הנכנס שלפיה יש להעלות את דמי וועד הבית בשל הגירעון ודרישה מהתובע, שאינו משלם המיסים במלואם בקביעות, להסדיר את חובו.
42. בהקשרו של פרסום זה ייאמר כי ממילא לא הנתבעות תלו אותו על לוח המודעות אלא גב' זהבה כפי שאישרה בחקירתה (ש' 17-21, עמ' 45).
- התובע הרי מאשר כי אינו יודע מי תלה את ההודעה ועל כן לא היה מקום כלל להגיש תביעה בגין מודעה זו כנגד הנתבעות.
43. עולה כי לא הוכח פרסום ת/1 ו-ת/2 ע"י הנתבעות ולא רק זאת, אלא שאין בפרסומים אלה משום לשון הרע.
- לא הוכחו נזקים לתובע**
44. משקבעתי כי הפרסום נעשה כדין הרי שלא מגיע לתובע תשלום בגין נזקים שלכאורה נגרמו לו.
45. מעבר לצורך ייאמר כי התובע כלל לא הוכיח את ההפסד שנגרם לו כביכול ממכירת דירתו. ההיפך הוא הנכון, שהרי התובע אישר כי ניסה למכור את הדירה מספר פעמים בעבר ולא קיבל את הסכום שדרש בגינה, כך שהעלאת טענה כאילו נאלץ למכור במהירות ומכר במחיר מופחת אין די בה.
- התובע אף לא צירף כל חוות דעת ביחס לשווי הדירה ולא הוכיח אף את הקשר הסיבתי שבין מכירת הדירה לאירועים הנטענים.
46. עוד יצוין כי לא היה מקום להגיש תביעה הכוללת גם את הפיצוי הסטטוטורי המירבי ע"פ החוק וגם פיצוי בגין נזק ממוני לכאורה שנגרם, יש בכך משום כפל תביעה בגין אותו רכיב.
- תביעה שכנגד**
- הרישום הפוגע במעלית והמכתב מה-13/11/16**
47. אפתח ואומר כי לא הוכחו עילות לשון הרע ביחס לרישום במעלית או בגין המכתב מה-13/11/16.
48. העדים מטעם הנתבעים לא העידו כלל על הרישום במעלית. הנתבעת 1 שהרישום התייחס אליה כביכול לא התייצבה לחקירה ולא העידה אודות אותו רישום. ב"כ הנתבעות אף לא חזר בסיכומיו על עילה זו ונראה כי נזנחה ולא בכדי (שהרי לא ניתן לדעת מי כתב אמירות מעין אלה אם בכלל ולנתבעות לא הייתה כל ראיה לכיתוב האמור).
49. אשר למכתב מה-13/11/16 הרי שלאחר שעיינתי בו לא מצאתי בו כל אמירה המהווה לשון הרע וממילא גם בתביעה לא פורט מהו הלשון הרע במכתב זה. המכתב מהווה דרישת התובע להתנצל בפניו ודרישה לתשלום פיצוי כספי. הא ותו לא.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני :

ב"כ הנתבעות לא התייחס למכתב זה בסיכומיו אלא למכתב מה-16/10 בלבד ונראה כי הנתבעות זנחו, בצדק, הטיעון כי מכתב זה מהווה לשון הרע.

המכתב מה-16/10/16 אינו מהווה לשון הרע

50. לטענת הנתבעות המכתב מה-16/10/16 רצוף לשון הרע ברמיזות שונות כפי שפורט על ידן בתצהיר ולהלן התייחסותן לדברי התובע :

בראשית המכתב כתב התובע : "אני סמוך ובטוח שהתנהלות הועד החדש תהיה תקינה ושקופה" בכך, לטענת הנתבעות, התכוון התובע כי הן התנהלו באופן לא שקוף ובלתי תקין. בהמשך כתב התובע : "כולי תקווה שהועד החדש יפעל על פי החוק והתקנות" ובכך רמז לנתבעות שלא פעלו כך.

בסעיף 3 למכתב כותב התובע כי "הוועד היוצא הביא בעלי מקצוע שהוא אישית מכיר (שביצעו שיפוץ בדירתם)" ובכך לטענת הנתבעות הוא מאשים אותן בגניבת כספים או בשחיתות או בעשיית שימוש פרטי בכספי ועד הבית.

וכן נטען כי גם סעי' 4-6 למכתב מהווים לשון הרע ברמז כדלקמן :
"לעניין זיפות הגג, הוסבר לי ע"י הועד היוצא כי בעקבות נזילה בדירה מספר 9 הייתה חובה לבצע זיפות בגג הבניין. ניגשתי ופניתי לבעלי דירה 9 נגה וניב ושאלתי אותם האם הייתה נזילה בדירתם. התשובה הייתה שלילית!!! מעט תמוה בעיני שאין נזילות ובכל זאת מבצעים זיפות. כמובן רוצה אני להאמין שאין קשר בין העובדה שדיירי קומה 10 עוזבים את הבניין לבין הזיפות בגג. למעלה מן הצורך אציין כי בידי תיעוד מלא של כל האירועים המפורטים במכתב זה ואשמח להציג לכל דייר המבקש. לסיום אציין כי לעניות דעתי הוועד החדש צריך שייקח אחריות על כל הנעשה לאחר בחירתו וכל מה שהתרחש לפני בחירתן צריך ויהיה באחריות הוועד היוצא".

51. אפתח ואציין כי קריאת המכתב בכללותו באופן אובייקטיבי, אינה מלמדת דווקא על הפרשנויות שמייחסות לו הנתבעות. ודוק, בוודאי שלא מוזכרות בו מילים כגון מעילה או גניבה או שימוש פרטי בכספי וועד הבית. פרשנות זו בזמן אמת של כתיבת המכתב היא פרשנות של הנתבעות בלבד והרי ההתייחסות לאמור במכתב צריכה להיות באופן אובייקטיבי ולא רק בשל פרשנותן הסובייקטיבית של הנתבעות.

52. לא ניתן גם להתייחס לאמירות של התובע בדיעבד בתצהירו כדי ללמוד על המכתב, שהרי בעת כתיבת התצהיר היו בידי התובע מסמכי ועד הבית ואם הוא סבור בדיעבד כי הייתה מעילה בכספים, אין בכך ללמד על מה שנכתב מראש, טרם היה בידו מסמך כלשהו ומכל מקום בוודאי שהדברים לא נאמרו במכתב.

53. להלן אתייחס לגופן של כל אחת מהתייחסות הנתבעות לאמור במכתב.
אפתח דווקא בסעיף 3 למכתב וזאת כיוון שהנתבעות מעוותות את האמור בסעיף זה בצורה חמורה ומטעה ויש בכך להשליך על פרשנותן הסובייקטיבית לכל האמור במכתב.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

- 1 הנתבעות מצטטות את הסעיף באופן חלקי ומתייחסות רק לאמירות התובע לפיהן הוועד העסיק את
2 העובדים בבניין ומכך הן למדות כי הוא מייחס להן מעילה ושחיתות. אולם הן מתעלמות באופן
3 מכוון מהאמור בהמשך הסעיף בו מבהיר התובע כי הוועד אמנם שילם את כל הכסף מראש עבור
4 השיפוץ וכי מדובר בהתנהלות שגויה, אולם התובע טורח להבהיר כי הוא בטוח שהתנהגות זו לא
5 הייתה בכוונה.- כך במכתב!
6 בוודאי שלא ניתן לקבל פרשנות כאילו יש כאן האשמה בגניבה ומעילה, שהיא האשמה חמורה,
7 כאשר התובע מסביר באופן מפורש כי מדובר בהתנהגות לא מכוונת של הוועד. ברי כי בסעיף זה אין
8 אפילו רמז ללשון הרע.
- 9 54. אשר לתקוות שנוסחו ע"י התובע כי הוועד החדש יפעל באופן שקוף ותקין (ברישא למכתב) וכן יפעל
10 על פי החוק והתקנות (כאמור בסעי' 2 למכתב) הרי שקריאת הסעיפים אינה מלמדת דווקא על
11 הרמיזות להן טוענות הנתבעות אלא הבעת משאלת לב של התובע ביחס להתנהלות הוועד החדש
12 ולא דווקא ביקורת על הוועד היוצא, כאשר יש לזכור כי מלכתחילה רצונו של התובע היה בהפחתת
13 תשלומי מיסי הוועד וייתכן כי לכך כיוון במשאלותיו.
- 14 55. גם האמור בסעי' 4 למכתב אינו מהווה רמז ללשון הרע. התובע מתאר מה שידוע לו ובירר לטענתו
15 באופן אישי ומעלה משאלת לב כי אין בהתנהגות זו בעייתיות. לא ניתן להתייחס להעלאת תקווה
16 כזו כאל לשון הרע.
- 17 56. גם לו ניתן ללמוד מתקוות הלב של התובע אודות הוועד הנכס כדברי ביקורת (מרומזת) על הוועד
18 היוצא, דהיינו הנתבעות, אין בביקורת כדי להוות לשון הרע.
19 כאשר מדובר בוועד בית שהוא גוף המשפיע על מכלול דיירי הבניין בהחלטותיו וכאשר מדובר בהבעת
20 דעה הכוללת ביקורת מרומזת וגם זאת בלשון שאינה בוטה או מתלהמת יש להעדיף את חופש
21 הביטוי על פני הזכות לשם טוב.
- 22 57. ודוק, נוכח מכתביו של התובע הועברה התנהלות ועד הבית לרו"ח כהן אשר בחן ומצא כי יש להקפיד
23 על מתן חשבונות ואף קבלת חשבונות בגין הוצאות שהוצאו, דהיינו הביקורת של התובע הביאה
24 לידי בחינה עצמית של הוועד וקבלת הנחיות להתנהלות תקינה יותר.
- 25 58. באיזון בין הזכות לחופש הביטוי לזכות להגנה על השם הטוב, בהינתן העובדה כי וועד בית הוא גוף
26 שמשפיע על דיירי הבניין ויש לכל הדיירים בבניין עניין באופן פעילותו ובהינתן העובדה שמדובר
27 בביקורת מרומזת, אם בכלל, שהרי ניתן להתייחס לכך כאל משאלת לב לאופן פעילות הוועד החדש,
28 לא ניתן להתייחס לדברים כאל לשון הרע.
- 29 59. לאור האמור אני סבורה כי אין באמור במכתב משום לשון הרע ויש לדחות התביעה בעילה זו.
- 30
- 31 **לא הוכחה עילת הרשלנות**
- 32 60. בכתב התביעה מייחסת הנתבעת 2 את עוולת הרשלנות לתובע בטענה כי מעשיו גרמו לה לנזק רפואי.
33 בתמיכה לטענותיה צירפה את חוות הדעת של ד"ר אויפה ומסמכים רפואיים נוספים אשר כאמור
34 לעיל, לא ניתן לקבלם כראיה וע"כ אתמקד בחוות הדעת.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

- 1 מעיון בחוות הדעת עולה כי לא נקבעו כל אחוזי נכות זמנית או צמיתה לנתבעת 2.
- 2 לא רק זאת עיון בחוות הדעת מעלה כי הנזק הרפואי של נתבעת 2 נבע בעיקר מקבלת המכתבים
- 3 בחודש 10/16. המכתב מה-16/10/16 בו הגיב התובע לפרסום הראשון של הנתבעות, המכתב מה-
- 4 25/10/16 בו איים התובע בנקיטת הליכים משפטיים וכן המכתב מה-13/11/17 בו דרש התובע
- 5 התנצלות מועד הבית ואף דרש לשלם לו פיצוי של 35,000 ₪ בגין לשון הרע שפורסם נגדו.
- 6 יצוין כי המומחה הרפואי לא ראה את המכתבים אלא קיבל המידע אודותיהם מהנתבעת 2 אשר
- 7 התייחסה למכתב מה-16/10/16 כאל מכתב שבו היא לכאורה הואשמה בשימוש בכספי הוועד
- 8 למטרות פרטיות (ודוק, אמירה כזו לא נכתבה במכתב) דהיינו המצב הבריאותי הושפע מהפרשנות
- 9 של הנתבעת 2 למכתבים ולא דווקא ממה שנכתב בהם במפורש.
- 10 לא ברור מחוות הדעת או מטענות הנתבעת 2 בכתב התביעה ובתצהיר מהי רשלנותו של התובע. האם
- 11 משלוח מכתבי התראה טרם נקיטת הליכים משפטיים ע"י התובע שהרגיש נפגע מהתנהגות הנתבעות
- 12 כלפיו, או משלוח מכתב ובו תקוות להתנהלות סדירה של הוועד החדש, גם אם נתייחס אליו כאל
- 13 מכתב שמעלה ביקורת מרומזת על הנתבעות, מהווה רשלנות?
- 14 אין די הרי בטענה שנגרם לנתבעת 2 נזק, אלא יש להראות כי מדובר במעשה שהתובע עשה ושאדם
- 15 סביר לא היה עושה באותן נסיבות, כמפורט בסעי' 35 לפקודת הנזיקין.
- 16 לא ניתן לטעון הרי שאדם שמשתמש בזכות חופש הביטוי שלו לבקר את התנהלות וועד הבית, או
- 17 בזכותו להודיע אודות נקיטת הליך משפטי כנגד מי שלטענתו אינו מתנהל ע"פ חוק, מהווה עילה
- 18 לתביעת רשלנות. הרי לא מדובר במעשה שאדם סביר ונבון לא היה נוקט בו.
- 19 לא הוכח וגם לא ניתן לקבוע כי אדם סביר יכול לצפות שמכתב טרם נקיטת הליכים משפטיים או
- 20 מכתב ביקורת אודות התנהלות וועד הבית, הוא מכתב שעלול לגרום למבוקר לבעיה רפואית כלשהי.
- 21 מעבר לאמור יצוין כי מי שעוסק בתפקיד שמשרת ציבור או קבוצה של אנשים ובענייניו מי שמתפקד
- 22 כוועד הבית, צריך לקחת בחשבון שביצוע התפקיד שלו, יכול ויגרום לחיכוכים עם השכנים או קבלת
- 23 ביקורת מהם.
- 24 אשר לנתבעת 2 הרי שמעדותה התרשמתי כי מדובר במי שנראה כי חלק ממבנה האישיות שלה מגלה
- 25 רגישות יתר, עדותה לוותה בפרצי בכי כאשר דובר בחקירה שלא חרגה מגדר הסבירות. דהיינו,
- 26 מדובר במי שמראש יכולה לצפות את עגמת הנפש שתיגרם לה מחיכוכים עם השכנים, במידה ותהיה
- 27 להם התנגדות לאופן טיפולה בענייני הוועד.
- 28 לא רק זאת הנתבעת 2 נכנסה לתפקיד בעיניים פקוחות כשהיא יודעת שיהיה קשה לה להסתדר עם
- 29 אופן התנהגותו של התובע וזאת כשאף אחד, לדבריה, לא רצה לקחת על עצמו תפקיד זה.
- 30 הנה כי כן בשים לב לכך שהנתבעת 2 קיבלה על עצמה תפקיד שמזמין חיכוכים וזאת למרות הרגישות
- 31 שלה ובשים לב לכך שהתנהלות התובע במכתבים ששלח לא חרגה מגדר התנהגות האדם הסביר,
- 32 ובשים לב לכך שלא נגרם לה נזק רפואי של נכות כלשהי ח"ו, ותביעתה מתייחסת רק לרכיב של כאב
- 33 וסבל, אין לה אלא להלין על עצמה ואינה יכולה להלין על עגמת הנפש שנגרמה לה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 41855-07-17

תיק חיצוני:

- 1 מהאמור עולה כי לא הוכחה כל פעולה של התובע שאינה בגדר התנהלות סבירה שיש בה להוות
2 רשלנות.
3 כיוון שכך לא ניתן לחייב את התובע בגין עוולת הרשלנות ולא בהוצאות שנגרמו לנתבעת 2 לצורך
4 קבלת חוות הדעת.
5

סיכום

- 6
7 לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את התביעה וכן את התביעה שכנגד.
8 בהתחשב בתוצאות ההליך והתנהלות הצדדים במהלכו, כל צד יישא בהוצאותיו.
9

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום

- 10
11
12
13
14
15 ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ט, 29 יולי 2019, בהעדר הצדדים.
16

מירב כפיר, שופטת

- 17
18
19
20